

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 4 listopada 1937 r.
sygn. akt C II 1150/37**

- 1) W przypadku braku wiarygodnych informacji o dochodach nie ma podstaw do uznania powoda za ubogiego.**
- 2) Twierdzenia przytaczane w piśmie procesowym muszą być poparte dowodem, aby być uznane za prawnie relewantne i tym samym skuteczne.**
- 3) Postępowanie o prawo ubogich nie jest postępowaniem co do istoty sprawy spornej, dlatego nie mogą zostać przyznane koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną**

Sąd Najwyższy w składzie:

przewodniczący: sędzia Sądu Najwyższego M. Stefko

sędziowie Sądu Najwyższego: Z. Bańkowski, dr A. Hołowczak

przy udziale protokolanta aplikanta sądowego T. Blumentala

na posiedzeniu jawnym dnia 4 listopada 1937 r.

w sprawie z powództwa Lorki Poss *recte* Knoll

przeciw Helenie Kaufman

o umorzenie egzekucji z.p.n.

po rozpoznaniu skargi kasacyjnej powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 marca 1937 r., sygn. akt II CA 88/37

skargę kasacyjną oddala, a zarazem odmawia wniosкови pozwanej o przyznanie kosztów odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Skarga kasacyjna powołuje się na obie podstawy zaskarżenia z art. 426 k.p.c.¹, jednakże bezzasadnie.

Zaskarżone postanowienie zaznacza, że Sąd nie ma podstawy do przyjęcia, iż powódka jest ubogą w rozumieniu art. 112 k.p.c., skoro przedstawione przez nią zaświadczenie Zarządu Miejskiego w Krakowie nie zawiera żadnych danych o dochodach petentki.

W tym stanie rzeczy powódka niesłusznie zarzuca zaskrzonemu postanowieniu naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 112 k.p.c. co do pojęcia

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

zupełnego ubóstwa – skoro Sąd Apelacyjny co do tej kwestii dla braku odpowiednich i potrzebnych danych w zaświadczeniu, mającym stanowić podstawę przyznania prawa ubogich wcale się nie wypowiedział.

Obszerne tedy wywody skargi kasacyjnej zmierzające do wykazania zupełnego ubóstwa powodzi przez powołanie się na rzekomo zupełny brak majątku i środków wystarczających na opłaty sądowe muszą pozostać bez skutku, skoro wobec ustalenia zaskarżonego postanowienia nie zostały poparte należyty dowodem przewidzianym w art. 112 k.p.c.

Nie zachodzi też pogwałcenie art. 116 § 1 k.p.c., albowiem w myśl tego przepisu Sąd ma prawo a nie obowiązek przeprowadzić stosowne dochodzenie, jeżeli z okoliczności sprawy lub zaświadczeń strony przeciwnej, a więc nie w przypadku braku danych w zaświadczeniu – poweźmie wątpliwość co do istotnego stanu majątkowego strony starającej się o prawo ubogich.

Gdy więc żadna podstawa zaskarżenia nie została wykazana (art. 427 k.p.c.) skarga kasacyjna ulega oddaleniu (art. 436 k.p.c.).

Kosztów odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej nie przyznano, gdyż postępowanie o prawo ubogich nie jest postępowaniem co do istoty sprawy spornej i dlatego odpowiedź nie może być uznana za konieczną dla celowej obrony pozwanej w sporze (art. 98 k.p.c.).

[Przytoczone przepisy: art. 426 k.p.c., art. 112 k.p.c., art. 116 § 1 k.p.c., art. 427 k.p.c., art. 436 k.p.c., art. 98 k.p.c.]